

tale om. Det var tydeligt for Enhver, der har hørt Die for flige Ting, at Loven kunde udkomme, og ligesaa tydeligt, at den kunde blive accepteret i Landsstinget, idet der ikke var væsentlig principiel Strid med Landsstinget, hvor Lovforslaget havde været grundig behandlet Aaret i Forveien. Men da de Herrer ikke vilde have denne Lov uden ogsaa at faae det ærede Medlems Lov — den, som han nu ikke vil have mere —, saa knyttede man de to Love sammen, og derfor fik man ingen Ting. Det kan være, at den ærede Minister efter at have hørt, at det ærede Medlem ikke længere fastholder sine Fordringer og ikke længere anser det for et Princip, som den Gang var det eneste Princip, det gjaldt om for ham, kan stille sig anderledes, hvad jeg naturligvis ikke har nogen Mening om. Hvis det ærede Medlem fastholder dette, antager jeg, at vi lettere kunne komme til en Forhandling og til et Resultat. Det er jo høist ønskeligt, at vi fik en større almindelig Lov om Fattigforførgelse, en systematisk Lov, som samler de spredte Bestemmelser; thi Fattigloven bruger jo enhver Kommune hver Dag hele Landet over, og nu er det meget besværligt at bruge den. Det var derfor ønskeligt, om den skulde knyttes til andre Love. Hvis man virkelig kunde komme til det, som det ærede Medlem nu har antydet, saa var der ogsaa Udset til en frugtbar Behandling af en Fattiglov. Jeg takker det ærede Medlem for den Medgjængelighed, han foreløbig har vist, og jeg skal forsiſtke, at, hvis han vil gaa ind paa det Princip, jeg har gjort mig til Talsmand for, skal han finde mig staaende paa samme Standpunkt.

Buch: Det er en bekendt Sag for ærede Medlemmer, at vi siden 1870 have gjort adskillige frugtesløse Forsøg paa gennem de indirekte Skatter at gjøre Livsforholdene noget billigere for de Trængende i Samsundet, thi det er jo naanlig dem, som have ondt ved at give saa høje Priser for de Gjenstande, som ere blevne Livsforholdene for dem. Grunden, hvorfor vi ikke have kunnet naae det, er jo som bekendt den, at Regjeringen stadig har sat sig derimod, undtagen for saa vidt som den kunde blive i Stand til at tage fra visse Livsforholdene og lægge paa andre. Derfor ere vi i det Hele taget ikke komne til noget Resultat. En anden Grund er jo den, at der altid fra den Side har været en overvættens Angst for, at vi skulde komme til at faae Brug for andre Skatteformer. Indkomstskatter ere i og for sig ganske vist ikke saa rare, naar man ikke har dem behov; men naar det gjælder om, at Samsundet i det Hele taget skal friste en ordentlig Tilværelse, saa er det dog som, at en Formues- og Indkomstskat er en virkelig god Ting. Det forekommer mig, at Enhver i Samsundet, som eier Noget, maa sætte en Væ i hellere at give

for Meget end for Lidt, for at de kunne være fri, som trods al deres Flid ikke er i Stand til at føre en nogenlunde anstændig Tilværelse. Det vil ogsaa erindres, at der i 1874—75 og i Samlingen 1875—76 indbragtes et Forslag om Understøttelseskasser; det forekommer mig, at det var et overmaade godt Forslag. Det er nok muligt, at det kunde have faaet en gunstig Indflydelse. Det ærede Medlem for Vette Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) har jo omtalt det, og jeg skal mulig senere berøre det med et Par Ord. Det forekommer mig, at det Lovforslaget maa arbejde hen til, er tydeligt at vise, at man ikke skal give Mere af Statskassen, end Statskassen kan bære, og begrænde det dertil. Det er det Gne. Det Andet er, at man i Virkeligheden igjennem disse Kommunalbestyrelser vilde være i Stand til at sikre sig mod, at ikke uærdige Trængende fik saadanne Bidrag, og det Trede var dette, at der bliver affordret Regnskab saaledes, at Rigsdagen og Regjeringen i Forening derefter kan tage Sagen under Kontrol, og hvis det da skulde vise sig, at der var nogen Feil deri, hvad der jo let kan ske, især hvor det er noget Nyt, der er Tale om, da senere rette paa det. Det blev ogsaa tydeligt udtalt den Gang, men uagtet disse Ting tydeligt nok kom frem, har det dog ikke ladet sig gjøre, fordi Regjeringen satte sig derimod og dens Tilhængere med den. Nu staa vi i en Tid, og vi have staaet længe i den, hvor det er anerkjendt af Alle, og hvor det er bitterligt, at Mange, selv med deres bedste Villie og selv med den største Arbejdsomhed, ikke ere i Stand til at arbejde sig op til en saadan Stillning, at de i Virkeligheden kunne leve paa en anstændig Maade. Vi have nu set, at Understøttelsesforeningen i en saa rig Kommune som Rjøbenhavn, hvilken vist har virket til megen Velgjængelse, har maattet udstede et Opraab, hvori den siger, at den maa standse sin Virksomhed, hvis der ikke kommer Mere ind i dens Kasse. Dette kan altsaa ske i Rjøbenhavn, hvor der ganske vist er en stor Fattigbyrde, men hvor der ved Siden af tillige er en stor Skatteevne, ja en Skatteevne, der er større end nogetsteds i Landet, og de Herrer ville saaledes kunne sige sig selv, at der ogsaa er en stor Trang paa Landet; og det er der viselig ogsaa. Nu kan det Spørgsmaal da opløstes: Er der da ingen Penge i Statskassen? tør vi ikke vove at tage deraf til det almene Vel, til Folk, der ere i virkelig Trang uden selv at have nogen Skyld deraf? Det er jo nemlig dem, der er Tale om, dem, der virkelig ville hjælpe sig selv — og vi maa da svare os selv: Jo, der er Penge i Statskassen. Men det er et farligt Princip at komme ind paa. Jeg skal ganske vist indrømme, at, hvis der var nogen Sandsynlighed for at kunne afhjælpe den virkelige Nød ad anden Veie, ikke alene den, der er tilstede, men tillige den, der er Sandsynlighed for vil komme i en